

Philosophy of Education and the Possibilities of a Bearable World

Nuraan Davids

Professor of Philosophy of Education and the Chair of the Department of Education Policy Studies in the Faculty of Education, Stellenbosch University, Western Cape, South Africa. Email: nur@sun.ac.za

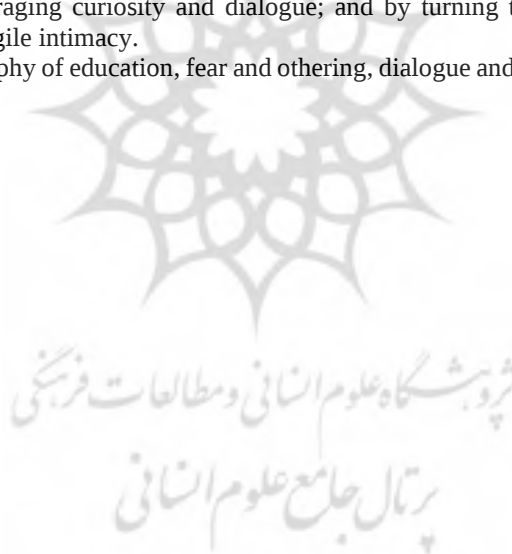
Received: 2024-11-26	Revised: 2025-02-31	Accepted: 2025-03-09	Published: 2025-06-11
----------------------	---------------------	----------------------	-----------------------

Citation: Nuraan Davids.(2025). Philosophy of Education and the Possibilities of a Bearable World, <i>Foundations of Education</i>, 14(2), 17-26. doi: 10.22067/fedu.2025.46535

Abstract

Very few parts of the world are safe from the harms of intolerance, othering, conflict and war. Even in relatively peaceful pockets of society, the potential for incitement and hatred simmers beneath the surfaces of daily lives. Human suffering and destruction have become normalised, if not in our immediate vicinities, then on our screens. For too many people and communities, it is as if being human necessarily means living in a state of wretchedness. What might philosophy of education have to offer in addressing the perilous state of humanity? This essay singles out the predominance of fear as a key factor in the othering and dehumanisation of people. In response, I propose that fear can be unlearned, allayed and disrupted if we question the ‘truths’ we know about others; if educational sites embrace diversity by encouraging curiosity and dialogue; and by turning towards one another by recognising our fragile intimacy.

Keywords: philosophy of education, fear and othering, dialogue and diversity, humanization and hope.

©2025 The author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, as long as the original authors and source are cited. No permission is required from the authors or the publishers.

Moral superiority and oppression

Notions and proclamations of world peace exist because the world has never been at peace. Instead, it has always been a place of othering, intolerance, dehumanisation, and annihilation, often putting into motion generational patterns of pain, grief and suffering. Making sense of the persistency of this turbulence can adopt any number of frames – most of which rely on unjustifiable and unjust reasoning. Colonialism and Imperialism, for example, self-justify through claims of ‘bringing civilisation’ to ‘savage and backward’ peoples. It departs from a grand enforcement of Difference, which not only legitimises the ‘rights’ of the coloniser to the land and lives of the colonised, but by so doing also delegitimises the rights of indigenous people to their own ways of life and being. Notably, we see the same kind of presumptive claims of power, and reliance on an argument of ‘liberating’ people, when countries like the USA (‘the world’s greatest democracy’) enforce democratisation onto other societies. We also see it in Israel’s self-description of being ‘the only democracy in the Middle East’. This is not a mere statement on its political ideology. It is a claim of moral superiority and authority, which distinguishes it from the rest of the ‘backward’ region, while simultaneously legitimising its actions, regardless of inhumane these might be.

The reality is that human beings struggle to live in peace; people struggle with the differences of others; they struggle to recognise the possibility of multiple worldviews and ways of being, and hence, at times, fail to see the humanity in others. The struggle itself emanates from various sources and contexts, or a combination thereof, so that the immigrant, for example, is not only feared as an unknown, but is also perceived as a threat to a dominant ‘way of life’. Other times, fear is masked by unadulterated exertions of power and control, much like the majority ‘black’ population suffered during apartheid in South Africa, or the sustained brutalisation of the Palestinians since 1948. Fear, as Donald Trump, demonstrates on a regular basis, is a powerful tool. It draws hard lines between those who think like him and those who do not to the extent that differences should not only be condemned, but also hated. As Ruth Ben-Ghiat points out, Trump has ‘been taking Americans and his followers on a journey since really 2015 conditioning them ... step by step instilling hatred in a group, and then escalating’ (Ward, 2024). Immigrants are crime and anarchy, they are taking Americans’ jobs, and they are ‘also animals who are going to kill us or eat our pets or eat us’. And while ‘white’ people have ‘good genes’, ‘non-white immigrants’ have bad genes, as Trump shared with a radio host (Ward, 2024). Struggles and conflicts between human beings do not only lead to a disintegration of peace; they can also lead to an unbearable decimation of human beings, and humanity – as encountered in the ongoing genocide in Palestine, first through a war, and now through starvation.

The possibility of a bearable world

The interest of philosophy of education naturally extends into concerns about educational ideologies, theories and practices, as well as the broader contexts of influence, which include not only political, social and economic factors, but also cultural, religious milieus. Considering the commitment of philosophy of education to making sense of the nature of education, it follows that it has as much of a moral responsibility to respond to global humanitarian crises (war, genocide, unrest, environmental crises, famine, starvation, displacement) as it does to challenging the global surges of right wing politics and rhetoric. These are not separate concerns, as I have tried to highlight in the introduction to this essay. Both are enduring and centre on what it means to be and act with humanity. The ideas and

perspectives which emanate from right wing politics give rise to racism, intolerance, and ultimately, violence. And regardless of whether we describe these as racism, fascism, xenophobia, or Islamophobia, the common thematic emotion is fear, and the potential for violence and hatred is the same.

How, therefore, can philosophy of education respond to contemporary global crises, and promote peaceful possibilities of being in this world? If we agree that fear of the unknown, and more specifically, 'the Other', underscores most of the world's turbulence, then how do we unlearn the fear so that we might foster renewed forms of engaging with others, by seeing others without fear? The paradox here is that, on the one hand, 'Othering' embodies anyone that is perceived as different. The perceived difference is interpreted as unknown, as well as less-than, but also as a threat, and hence, feared. On the other hand, despite not knowing the 'the Other', judgements are made about who 'the Other' is, and what they do. The result is an anomalous narrative of not-knowing, but knowing. Consider the widely reported example of some liberal democracies' preoccupation with hijab-wearing Muslim women. These women are perceived as being 'backward' and in need of liberation, because ostensibly their hijabs are a sign of oppression. But they are also a threat to 'our way of life' in liberal democracies. To combat this threat, some liberal democracies have prohibited the hijab, thereby forcing Muslim women to either remove their hijabs or face the consequences (fines, lost unemployment). As such, hijab-wearing Muslim women are relegated as irreconcilable with liberal western values, thereby sustaining a false binary between the Orient and the Occident.

Unlearning the fear, therefore, which leads to the construction of 'the Other', involves firstly, an acknowledgement that what we know might not be knowledge, but rather myths based on stereotypes. This is not easy, because it might also involve a confrontation with truths that are in fact not true. If we have been reared to believe that race or religion are determinants of truth and supremacy, then it is not only a matter of disrupting stereotypes. It is also a matter of confronting the very value system through which we see the world, and ourselves, and the possibility that there is more than one way of being in this world. Fear of others can be unlearned when we identify the source of what we know and how we have come to know it.

Secondly, inasmuch as education is the only means through which to advance and reform human beings and society, schools and universities, as the predominant sites of education, do not necessarily fulfil this mandate. It is not only a matter of some schools and universities discouraging dissent, critical thinking, and a general questioning of how we see and live in this world. It is also a matter of how these educational sites respond to diversity, which often involves managing it, rather than allowing it to live organically in institutional cultures and ethos. Instead, with its preoccupation of 'managing diversity', differences are homogenised and naturalised, stifling any potential for curiosity and dialogue. There is value in learning with and from others, if only school and university teachers alike would use those they teach as sources of knowledge, rather than only as recipients. It is insufficient to only teach about diversity. Young people need to experience what it is like to engage and live with diversity. Fear can be challenged when we begin to see the world from different perspectives, and when we live in this world with more compassion, and less suspicion.

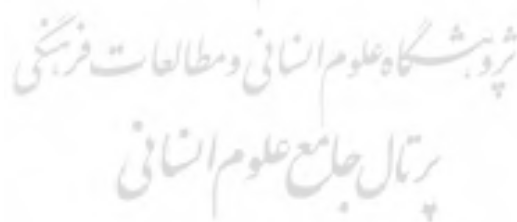
And thirdly, fear can be dispelled when we recognise our interconnectedness as human beings. We had a brief glimpse of this intertwining during the Covid-19 pandemic crisis, which started in 2019, when we recognised that we can only be safe from the virus if we are all safe. Although the virus forced human beings into isolated silos, it also forced them into

a fragile intimacy. Fragile because of the possibility of death; and intimate, because, however fleeting, some human beings grasped their moral responsibility to and with others. A recognition of human fragility takes us right to the core of what it means to be human, it exposes us, makes us vulnerable and forces us to turn towards others. When we turn towards each other, we can begin to *see* others, we can ponder on what we think we know, and allow others to teach us about themselves. As important, the more we turn towards one another, the deeper our connection can become so that it is not only fear which is dispelled, but also a cultivation of renewed ways of being with one another.

In conclusion, many parts of the world are broken, suffering and without hope. But as the great 13th century, Sufi mystic and poet, Jalal ad-Din Muhammad Rumi, reminds us, 'The wound is the place where the light enters you'. Hence, while global peace might be in a perpetual state of potentiality, philosophy of education can offer hope and possibilities for a bearable world.

Notes on Contributor

Nuraan Davids is Professor of Philosophy of Education and the Chair of the Department of Education Policy Studies in the Faculty of Education at Stellenbosch University. Her research interests include democratic citizenship education; Islamic philosophy of education; and philosophy of higher education. She was a fellow of the Center for Advanced Study in the Behavioral Sciences at Stanford University (2020 -2021). She is a Co-Editor of the Routledge series, *World Issues in the Philosophy and Theory of Higher Education*. She is the Co-President of the Philosophy and Theory of Higher Education Society. She is also the Co-Editor-in-Chief of the *Journal of Education in Muslim Societies*. Contact: nur@sun.ac.za <https://orcid.org/0000-0002-7588-5814>

پژوهش‌نامه مبانی تعلیم و تربیت

دسترسی آزاد

<https://fedu.um.ac.ir>

مقاله پژوهشی

فلسفه تعلیم و تربیت و امکان‌های جهانی تحمل‌پذیر

نوران دیویدز ^{ID}استاد فلسفه تعلیم و تربیت، دانشگاه استلن بوش، کیپ غربی، آفریقای جنوبی. nur@sun.ac.za

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۹/۰۶	تاریخ بازنگری: ۱۴۰۳/۱۱/۱۲	تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۱۲/۱۹	تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۰۳/۲۱
استاد: نوران دیویدز. (۱۴۰۴). فلسفه تعلیم و تربیت و امکان‌های جهانی تحمل‌پذیر. پژوهش‌نامه مبانی تعلیم و تربیت، ۱۴(۲)، doi: 10.22067/fedu.2025.46535.			

چکیده

بسیار اندک‌اند مناطقی از جهان که از آسیب‌های تعصب، دیگری‌سازی، تعارض و جنگ در امان مانده‌اند. حتی در مناطق نسبتاً آرام جامعه، بروز نفرت و تحریک به خشونت در زیر پوسته‌های زندگی روزمره آماده خروش است. رنج و ویرانی بشر، حتی اگر در مجاورت بلافصل ما نباشد، لااقل بر روی صفحه نمایش‌های ما به امری عادی تبدیل شده است. برای بسیاری از مردم و جوامع، گویا انسان بودن لزوماً به معنای زیستن در وضعیت فلاکت‌بار است. فلسفه تعلیم و تربیت در مواجهه با این وضعیت مخاطره‌آمیز بشریت، چه پیشنهادی برای عرضه دارد؟ این نوشتار «غلبه ترس» را به‌عنوان عاملی کلیدی در دیگری‌سازی و انسانیت‌زدایی بشر برجسته می‌سازد. در عوض، من معتقدم می‌توانیم ترس را فراموش کرد، تسکین داده و از بین ببریم، اگر «حقایقی» را که درباره دیگران می‌دانیم، به پرسش بکشیم؛ اگر مراکز آموزشی با ترویج کنجکاوی و گفت‌وگو، تنوع را به آغوش بکشند و با به رسمیت شناختن صمیمیت شکنده‌ی میان‌مان به یکدیگر بازگردیم.

واژه‌های کلیدی: فلسفه تعلیم و تربیت، ترس و دیگری‌سازی، گفت‌وگو و تنوع، انسانی‌سازی و امید.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

برتری اخلاقی و سرکوب

مفاهیم و اعلامیه‌های صلح جهانی به این دلیل بوجود آمده‌اند که جهان هرگز در صلح نبوده است. در عوض، جهان همواره مکانی برای تبعیض، تاب ناوری، انسانیت‌زدایی و نابودگری بوده است که غالباً الگوهای نسل‌به‌نسل درد، اندوه و رنج را به حرکت درمی‌آورد. برای درک دوام این آشفتگی، می‌توان از چندین چارچوب استفاده کرد که البته اکثر آن‌ها به دلایلی نادرست و غیرقابل توجیه استناد می‌کنند. به‌عنوان مثال، استعمار و امپریالیسم از طریق ادعای «تمدن‌بخشی» به مردمان «وحشی و عقب‌مانده» خود را توجیه می‌کنند. این ادعا از تحمیل یک تبعیض فراگیر آغاز می‌شود که نه تنها «حقوق» استعمارگر را بر سرزمین و زندگی استعمارزده‌ها مشروعیت می‌بخشد، بلکه با این کار، حقوق مردم بومی را در انتخاب شیوه زندگی و هستی خود نادیده می‌گیرد. زمانی که کشورهایی مانند ایالات متحده (بزرگ‌ترین دموکراسی جهان) دموکراتیزه کردن را بر جوامع دیگر تحمیل می‌کنند، به‌طور قابل ملاحظه‌ای همان ادعاهای گستاخانه قدرت و تکیه بر داعیه «آزاد کردن» مردم را مشاهده می‌کنیم. این ادعا را همچنین در توصیف اسرائیل از خود به‌عنوان «تنها دموکراسی در خاورمیانه» می‌بینیم. این تنها بیانه‌ای درباره ایدئولوژی سیاسی آن نیست، بلکه نوعی ادعای برتری اخلاقی و اقتدارگرایی است که آن را از بقیه منطقه «عقب‌مانده» متمایز می‌کند و در عین حال، اقدامات آن را مشروعیت می‌بخشد، صرف‌نظر از اینکه این اقدامات تا چه اندازه غیرانسانی باشند.

واقعیت این است که انسان‌ها در تلاش برای زندگی در صلح هستند؛ مردم با تفاوت‌های دیگران درگیر هستند؛ آن‌ها در تلاش برای شناخت دیدگاه‌های ممکن و شیوه‌های متعدد زندگی هستند و از این‌رو، گاهی اوقات از دیدن انسانیت در دیگران ناتوان می‌شوند. این مبارزه خود ناشی از منابع و موقعیت‌های مختلف یا ترکیبی از آن‌هاست، به‌طوری که به‌عنوان مثال، فرد مهاجر، نه تنها به‌عنوان یک شخص ناشناس، موجب ترس و واهمه می‌شود، بلکه به‌عنوان تهدیدی برای «شیوه زندگی» غالب نیز تصور می‌شود. گاهی اوقات، ترس در قالب اعمال قدرت و کنترل مستبدانه پنهان می‌شود، شبیه آنچه که جمعیت غالب «سیاه‌پوستان» در طول آپارتاید در آفریقای جنوبی از آن رنج می‌بردند یا خشونت پایداری که فلسطینی‌ها از سال ۱۹۴۸ تحت آن قرار داشته‌اند. ترس، همان‌طور که دونالد ترامپ دائماً ابراز می‌کند، ابزاری قوی است. این ترس مرزهای سختی را بین کسانی که مانند او فکر می‌کنند و کسانی که این‌گونه نیستند، ترسیم می‌کند، به‌طوری که هر آنچه متفاوت است، نه تنها باید محکوم شود، بلکه باید مورد نفرت نیز قرار گیرد. همان‌طور که خانم روت بن‌گیات^۱ اشاره می‌کند، ترامپ «از سال ۲۰۱۵ آمریکایی‌ها و پیروان خود را به سفری برده

^۱. استاد تاریخ و تحلیلگر سیاسی آمریکایی

است که در حال ذهنیت‌سازی برای ایشان است... روز بروز در حال القای نفرت بیشتر در یک گروه و تشدید آن (Ward, 2024). مهاجران عامل جرم و جنایت و هرج و مرج هستند، آن‌ها شغل‌های آمریکایی‌ها را تصاحب می‌کنند و «حیواناتی هستند که قرار است ما را بکشند یا حیوانات خانگی مان یا حتی خودمان را بخورند». همان‌طور که ترامپ در گفتگو با یک مجری رادیویی عنوان کرد: «سفیدپوست»ها دارای «ژن‌های خوب» و «مهاجران غیرسفید» دارای ژن بد هستند (Ward, 2024). درگیری‌ها و تعارضات بین انسان‌ها نه تنها منجر به فروپاشی صلح می‌شود؛ بلکه می‌تواند به نابودی غیرقابل تحمل انسان‌ها و بشریت بیانجامد؛ آن‌هم ابتدا از طریق جنگ و اکنون قحطی، شبیه آنچه که در نسل‌کشی جاری در فلسطین مشاهده می‌شود.

امکان تحقق جهانی تحمل‌پذیر

قلمروهای فلسفه تعلیم و تربیت به‌طور طبیعی به دغدغه‌هایی درباره ایدئولوژی‌ها، نظریه‌ها و شیوه‌های آموزشی و همچنین زمینه‌های گسترده‌تر تأثیرگذاری بسط پیدا می‌کند که نه تنها شامل عوامل سیاسی، اجتماعی و اقتصادی می‌شود، بلکه محیط‌های فرهنگی و مذهبی را نیز در برمی‌گیرد. با توجه به تعهد فلسفه تربیت نسبت به معنادارسازی ماهیت تربیت، منطقی است که این فلسفه به همان اندازه مسئولیت اخلاقی دارد تا به بحران‌های انسانی جهانی (جنگ، نسل‌کشی، ناامنی، بحران‌های زیست‌محیطی، قحطی، گرسنگی و آوارگی) پاسخ دهد که در مورد به چالش کشیدن افزایش جهانی سیاست‌ها و ادبیات جریان راست‌گرا مسئولیت دارد. همان‌طور که در مقدمه این مقاله سعی کردم به آن اشاره کنم، این‌ها دغدغه‌های جدا از هم نیستند. هر دو پایدار بوده و بر آنچه به معنای انسان بودن و عمل کردن بر اساس انسانیت است، متمرکزند. ایده‌ها و دیدگاه‌هایی که از سیاست‌های راست‌گرا نشأت می‌گیرند، منجر به نژادپرستی، عدم سعه‌صدر و در نهایت، خشونت می‌شوند؛ و صرف‌نظر از اینکه ما این‌ها را به‌عنوان نژادپرستی، فاشیسم، بیگانگی‌هراسی یا اسلام‌هراسی توصیف کنیم، احساس مشترک بین همگی آن‌ها، ترس و وحشت بوده و همگی به یک اندازه مستعد خشونت و نفرت هستند.

بنابر آنچه ذکر شد، فلسفه تعلیم و تربیت چگونه می‌تواند به بحران‌های جهانی معاصر پاسخ دهد و امکان‌های صلح‌آمیز برای زیست در این جهان را ترویج کند؟ اگر بپذیریم که ترس از بیگانگی و به‌طور خاص‌تر، «دیگری»، بیشتر آشفتگی‌های جهانی را رقم می‌زند، چگونه می‌توانیم این ترس را کنار گذاشته و اشکال جدیدی از تعامل با دیگران را بازتولید کنیم؟ با دیدن دیگران بدون ترس؟ تناقض در اینجا این است که از

یک‌سو، «دگرسازی» شامل هر کسی است که به‌عنوان فرد متفاوت تلقی می‌شود. فرد «متفاوت» موجودی ناشناس، کم‌ارج و حتی تهدیدزا تعبیر شده و لذا موهوم و وحشت‌آور تصور می‌شود. از سوی دیگر، با وجود عدم شناخت «دیگری»، قضاوت‌هایی درباره اینکه «دیگری» کیست و چه می‌کند، انجام می‌شود که نتیجه‌ی آن روایتی غیرمعمول از ندانستن است که به «دانستن» تعبیر می‌شود. به مثال مشهور پیش‌آمده در مورد نگرانی برخی دموکراسی‌های لیبرال از زنان مسلمانی که حجاب دارند، فکر کنید. این زنان به‌عنوان افرادی «عقب‌مانده» و نیازمند آزادی تصور می‌شوند، زیرا در ظاهر، حجابشان نشانه‌ای از سرکوب است. آن‌ها همچنین تهدیدی برای «شیوه زندگی ما» در دموکراسی‌های لیبرال به حساب می‌آیند. برای مقابله با این تهدید، برخی از دموکراسی‌های لیبرال حجاب را ممنوع کرده‌اند و به این ترتیب، زنان مسلمان را مجبور می‌کنند یا حجاب‌هایشان را بردارند یا با عواقب آن (جریمه، از دست دادن شغل) مواجه شوند. بدین ترتیب، زنان مسلمان محجبه به‌عنوان افرادی ناسازگار با ارزش‌های غربی لیبرال در نظر گرفته می‌شوند و بدین ترتیب، یک دوقطبی کاذب بین شرق و غرب همچنان باقی می‌ماند.

بنابراین، کنار گذاشتن ترسی که منجر به برساخت تعبیر «بیگانه» شده است، در ابتدا مستلزم پذیرش این است که آنچه ما می‌دانیم ممکن است «دانش» نبوده و صرفاً باورهایی بر اساس کلیشه‌ها باشد. البته این کار آسان نیست، چرا که ممکن است نیازمند مواجهه با حقایقی باشد که در واقع حقیقت ندارند. اگر این‌طور تربیت یافته‌ایم که باور کنیم نژاد یا مذهب تعیین‌کننده حقیقت و عامل برتری بر دیگران هستند، موضوع، تنها بحث از بین بردن کلیشه‌ها نیست، بلکه مسئله‌ای مربوط به نوع مواجهه با نظام ارزشی که از طریق آن به دنیا و خودمان نگاه می‌کنیم و پذیرش امکان وجود بیش از یک شیوه‌ی زیست در این دنیا است. ترس از دیگران زمانی می‌تواند فراموش شود که ما منبع شناخت‌هایمان و چگونگی شناخت آن‌ها را شناسایی کنیم.

دوم، از آنجا که تعلیم و تربیت تنها وسیله‌ای است که از طریق آن می‌توان به پیشرفت و اصلاح انسان‌ها و جامعه پرداخت، مدارس و دانشگاه‌ها به‌عنوان مکان‌های غالب تعلیم و تربیت، لزوماً این وظیفه را انجام نمی‌دهند. این فقط مشکل برخی مدارس و دانشگاه‌ها نیست که دگراندیشی، تفکر انتقادی و پرسش‌گری عمومی را در مورد نحوه نگرش به این جهان و نحوه زیست در آن را سرکوب می‌کنند، بلکه همچنین به این مسئله مربوط می‌شود که این مکان‌های آموزشی چگونه به تنوع و تکرار پاسخ می‌دهند که البته غالباً در قالب مدیریت آن است؛ به‌جای اینکه اجازه دهند «تنوع» به‌صورت ارگانیک در فرهنگ‌ها و روحیه‌های نهادی جریان داشته باشد. در عوض، با پیش‌گرفتن «مدیریت تنوع»، تفاوت‌ها همگن و طبیعی شده و هر گونه پتانسیل کنجکاو و گفت‌وگو در نطفه خفه می‌شود. اگر معلمان مدارس و دانشگاه‌ها کسانی را که تربیت

کرده و آموزش می‌دهند، نه فقط به‌عنوان گیرنده صرف، بلکه به‌عنوان منابع دانش تلقی کنند، می‌توان گفت ارزش در یادگیری «با» و «از» دیگران وجود دارد. کافی نیست که درباره تنوع و تکثر، تنها به آموزش پردازیم. بلکه، جوانان باید تجربه کنند که درگیر شدن با تکثر و زندگی با آنچه حسی دارد. ترس، زمانی می‌تواند به چالش کشیده شود که شروع کنیم به دیدن دنیا از زوایای مختلف و زندگی در دنیا با همدلی بیشتر و سوءظن کمتر.

سوم، ترس زمانی می‌تواند از بین رود که ما به ارتباط متقابل مان به‌عنوان انسان پی ببریم. در طول بحران همه‌گیری کووید-۱۹ که از ۲۰۱۹ آغاز شد، تا حدودی معنای این ارتباط متقابل را درک کردیم، زمانی که فهمیدیم تنها وقتی می‌توانیم از ویروس در امان باشیم که همه‌مان سالم بمانیم. اگرچه ویروس انسان‌ها را به سیلوهای ایزوله راند، اما با وجود این، آنها را به صمیمیتی ظریف نیز وادار کرد. این صمیمیت برخاسته از امکان مرگی شکننده بود؛ و صمیمانه بود، زیرا هرچند گذرا، برخی انسان‌ها مسئولیت اخلاقی خود را در قبال دیگران درک کردند. شناخت از آسیب‌پذیری انسانی، ما را به قلب آنچه که معنای حقیقی انسان بودن است می‌برد، ما را عریان می‌کند، آسیب‌پذیر می‌سازد و وادارمان می‌کند به دیگران روی بیاوریم. وقتی به یکدیگر روی می‌آوریم، می‌توانیم دیگران را ببینیم، می‌توانیم درباره آنچه تصور می‌کنیم و می‌دانیم، تأمل کنیم و اجازه دهیم دیگران به ما درباره خودشان آموزش دهند. مهم اینجاست که هر چه بیشتر به یکدیگر روی آوریم، ارتباط ما عمیق‌تر می‌شود، به‌طوری که نه تنها ترس از بین می‌رود، بلکه شیوه‌های جدیدی از با هم بودن نیز بروز و ظهور پیدا می‌کند.

نتیجه

در پایان، بخش‌های زیادی از جهان در هم شکسته، رنجور و ناامید هستند؛ اما همان‌طور که شاعر و عارف بزرگ قرن سیزدهم، جلال‌الدین محمد رومی، به ما یادآوری می‌کند: «زخم جایی است که نور از آنجا به درونت می‌تابد»؛ بنابراین، در حالی که صلح جهانی ممکن است دائماً در حالت بالقوه قرار داشته باشد، فلسفه تعلیم و تربیت می‌تواند امید و امکاناتی برای یک جهان تحمل‌پذیر ارائه دهد.

درباره نویسنده

نوران دیویدز، استاد فلسفه آموزش و رئیس دپارتمان مطالعات سیاست‌های آموزشی در دانشکده علوم تربیتی دانشگاه استلنبوش در آفریقای جنوبی است. علایق پژوهشی او شامل آموزش شهروندی دموکراتیک، فلسفه تربیت اسلامی و فلسفه آموزش عالی می‌باشد. او در سال‌های ۲۰۲۰ تا ۲۰۲۱ به‌عنوان همکار در مرکز مطالعات پیشرفته در علوم رفتاری در دانشگاه استنفورد فعالیت داشته است. دیویدز همچنین ویراستار همکار مجموعه «مسائل جهانی در فلسفه و نظریه آموزش عالی» منتشر شده توسط انتشارات راتلج است. او همچنین سمت نایب‌رئیس «انجمن فلسفه و نظریه آموزش عالی» و ویراستاری مجله «آموزش در جوامع مسلمان» را بر عهده دارد.

ایمیل: nur@sun.ac.za

<https://orcid.org/0000-0002-7588-5814>

References:

- Ward, M. (2024). We watched 20 Trump rallies. His racist, anti-immigrant messaging is getting darker. <https://www.politico.com/news/2024/10/12/trump-racist-rhetoric-immigrants-00183537>

